

Sněžný anděl.

Scéna byla tak dokonalá, že vypadala jako naaranžovaná. Jako by dívka usnula uprostřed fotografování v ateliéru.

Jenomže nespala.

Obličej a rty získaly pastelově modrý nádech, obočí a řasy zbělely jinovatkou.

V posledních vteřinách života se pokoušela vstát, ale ledový chlad jí vzal síly. Upadla do mrazivého kómatu a pak zemřela, její tělo strnulo uprostřed obrazu, který její předsmrtný zápas vytvořil.

Dokonalý sněžný anděl.

Při prvním pohledu jsem nedokázal potlačit úsměv. Instinktivní reakce na tu podívanou. Komu by se nelíbil sněžný anděl?

Moje partnerka Zina Redfernová si toho úsměvu všimla a střílela po mně vyčítavým pohledem. Odvrátil jsem se a pokusil se změnit zazubení v škleb. Zřejmě na to neskočila. Zina je vzrůstem malá, hranatá a silná. Vlasy barvy havraní černi, tmavé oči a měděná pokožka, do práce chodí zásadně v černém ve stylu Johnnyho Cashe – černé kalhoty, boty a nylonové bundy. Pokud vlastní nějaké šaty nebo kostýmek, neviděl jsem je. Pochází z Prvních národů, z anishanabegské větve, ale je to indiánka, která vyrostla na ulici, na východním předměstí, území ovládaném Flintovým gangem. Je výborná partnerka, ale člověk se v ní těžko vyzná.

„Kdo to ohlásil?“ zeptal jsem se.

„Poštačka,“ odpověděla Zina. „Kolem osmé ráno doručila do domu balíček. Cestou sem si všimla té dívky a cestou zpátky si ji prohlédla pozorněji. Zavolala devět set jedenáct. Hlášení přijal Van Duzen a našel ji tady. Zabušil na domovní

dveře, ale nikdo se neozval. Usoudil, že by měl počkat na nás. Poštačka nic nevěděla, a tak jí dovolil odejít.“

„Fajn,“ přikývl jsem a pak jsem pomalu obešel místo činu.

Nacházeli jsme se v Sugar Hillu, nejbohatší enklávě Valhally. Domy tady nemají adresy, nýbrž jména. Tento, pojmenovaný Champlin Hall, představoval nefalšované panské sídlo z devatenáctého století. Rozlehlá cihlová budova, hotové umělecké dílo, ozdobené sochami a klenutými gotickými okny.

Sídlo si kdysi nechal postavit starý dřevařský magnát, ale v průběhu let bylo modernizováno. Z přístěnku pro kočáry se stala garáž pro šest automobilů. V křídle pro služebnictvo dnes bydleli studenti v rámci výměnných programů, kteří v závislosti na sportu, jemuž se věnovali, pocházeli ze Súdánu, Srbska nebo Ontaria.

Na kruhové příjezdové cestě parkovalo šest aut, všechny lehce zasněžené po noční bílé nadílce. Nikdo nepřijel ani neodjel. Jediné čerstvé stopy pneumatik zanechala poštovní dodávka, můj džíp a Van Duzenův hlídkový vůz, který stál na cestě se spuštěným motorem a od jeho výfuku stoupal do ledového vzduchu bílý kouř.

Krásné zasněžené sobotní ráno. Taková se dávají na obálky časopisů.

Až na to, že hlavní hvězda nedýchala.

Vedle dívky klečela Joni Cohenová, praktikantka na policejním oddělení ve Valhalle, a hledala neexistující životní funkce.

Joni je vysoká, poněkud neohrabaná a mimořádně energická studentka bakalářského stupně na Michiganské státní univerzitě, specializuje se na forenzní antropologii. Rozvrh